

REISVERSLAG

GRIEKENLAND – ITALIË

27 september 2021 – 06 december 2021

Vooraf

Begin mei 2021 zijn we naar Baron vertrokken met onze eerste vaccinatie in de arm. Om de grens over te kunnen moesten we een PCR-test ondergaan en die hadden we vlak bij Zeeland geregeld, omdat we wilden overnachten bij Peter & Tilly. Na een super gezellige tijd samen reden we vlot door de verschillende landen, zonder ook maar één keer te zijn gecontroleerd op onze PCR-test. Voor niets dus € 160,- weggetikt!

Na zo'n 6 weken in Baron zijn we terug naar Nederland gereden om onze tweede prik te halen. We hadden er namelijk niet zoveel vertrouwen in dat de registratie voor de Corona-check-app administratief zou lukken als we de tweede prik in Frankrijk zouden halen. Dus even heen en weer, waarbij we in het luxe huis van Gerard mochten verblijven, want alles in Gieterveen was verhuurd. Nog bedankt daarvoor, Geer!

Via een zeer fraaie route langs de Moezel, Vogezen en Jura kwamen we half juni weer aan in Baron. De zomer vloog voorbij en het huis en chalet zijn goed verhuurd. Er staat dus weer wat geld op onze bankrekening, waardoor we op reis kunnen.

Waarheen te gaan?

De geplande grote reis naar Mongolië moeten we helaas weer een jaartje uitstellen. Ina was nog nooit in Griekenland geweest en Jeroen wil graag een keer op z'n vouwfietsje door Vaticaanstad fietsen om de Sixtijnse kapel te zien. Dus was de keuze snel gemaakt: we gaan via de Balkan naar Griekenland en steken over naar Zuid-Italië, om dan rond half december terug te zijn in Nederland.

L'Argentière-la-Bessée, Frankrijk, 27 september 2021

De eerste dag rijden we maar een kort stukje. We gaan namelijk overnachten bij Miryam en Alexandre, vlakbij Briançon. Ze hebben deze zomer bij ons het chalet gehuurd en ze nodigden ons uit om bij hen langs te komen en te overnachten. Het is gezellig tijdens het eten en daarna aan de houtkachel. De Toy staat op de oprit, plek zat, want ze hebben een enorm groot huis en veel grond er omheen. In hun gîte kunnen we gebruik maken van de douche en toilet.

Noord-Italië, 28 september – 03 oktober 2021

We doorkruisen met korte etappes Noord-Italië langs de meren en door de Dolomieten. Een prachtige route! We vermijden de snelweg naar Turijn en komen na een dag rijden aan in het zuiden van het Lago Maggiore. Er is erg veel verkeer en we vinden via de app Park4night een kampeerplek op een camping die nog open is. We kijken uit over het water en horen de witte ganzen gakken.

De volgende dag slingeren we langs het meer van Lugano. Grappig dat we daarvoor even door Zwitserland moeten. Daarna rijden we langs de oevers van het Como-meer en volgen de 'Dolomieten Hoog-Strasse' richting Bolzano. We hebben een tussenstop in het dorpje Boffetto waar we volgens de app op een camperplaats kunnen overnachten. De app stuurt ons dwars door het dorpje heen en de steegjes worden steeds smaller. Op een gegeven moment is de breedte slechts 1.80 m en we kunnen er nèt tussendoor.

Op de parkeerplaats aangekomen blijkt het een prima plek met veel voorzieningen, zoals wifi, walstroom en gelegenheid om het chemisch toilet te legen. We halen onze vouwfietsjes uit de dakkoffer en toeren wat door de omgeving. 's Avonds horen we van Benjamin en Gitte dat ze met hun camper redelijk in de buurt zijn en ze besluiten een stukje om te rijden en onze kant op te komen.

We nemen ze mee uit eten, want Benjamin viert zijn verjaardag. De volgende dag gaan we elk weer onze eigen weg en wij gaan in de bergen bij Bolzano overnachten bij Gasthof Untereggerhof. Het is

hier duidelijk Zuid-Tirol met chalets vol met kleurige geraniums en de voertaal is Duits. We staan met nog een paar campers op een almen hebben een geweldig uitzicht.

De route door de Zuid-Alpen is spectaculair en regelmatig passeren we skigebieden op de cols. We komen bekende plaatsnamen tegen, zoals Sella, Wolkenstein en Cortina d'Ampezzo. In Cortina doen we wat boodschappen en staan iets buiten de stad op een landelijk gelegen parkeerplaats voor 4 campers. Wij blijken de vierde camper te zijn en zetten de

Dinky Toy tussen de witte reuzen.

De volgende dag rijden we door de Dolomieten en het berglandschap is werkelijk betoverend. Steeds stoppen we om een foto of filmopname te maken. Tja, een plaatje van een berg en weer een berg, maar we kunnen het niet laten. De Park4night app stuurt ons naar Lago Fusine in Valromana en dit ligt vlak voor de grens met Slovenië. Het zijn eigenlijk twee meren met een dagrecreatiebestemming. We moeten een paar euro entreegeld betalen en volgens de vriendelijke medewerkster mogen we er overnachten met onze camper. Ook de beheerder drukt ons in rap Italiaans op het hart dat het is toegestaan op de parkeerplaats en merkwaardigerwijze niet op het aangegeven gedeelte voor campers. We proberen het maar niet te begrijpen.

Kroatië en Bulgarije, 04 oktober – 08 oktober 2021

Het weer wordt slecht in Slovenië en Kroatië, dus we gooien ons plan om. We besluiten om snel door Slovenië te reizen en de snelwegen te volgen. Jammer, want we hadden ons verheugd op de Julische Alpen. De hele dag rijden we in de regen en door laag hangende bewolking. We zien niets van het landschap. Pas als we ver in Kroatië zijn wordt het droger.

bijgekomen van de lange en wat saaie reisdag.

We rijden door tot vlak voor de grens met Servië en zoeken in het laatste dorpje Lipovac voor de grens de parkeerplek volgens Park4night. Als we daar aankomen vinden we het helemaal niets. Maar eerder reden we langs een B&B en wellicht kunnen we daar iets regelen. De jonge vrouw staat ons te woord in het Engels en we komen overeen dat we bij haar in de tuin mogen staan en het sanitair mogen gebruiken voor 10 euro. Prima! Het hek gaat open en we rijden de boomgaard in. Na een verkwikkende douche zijn we helemaal

In één ruk doorkruisen we Servië, waarbij we in Belgrado de Donau oversteken. Na een aantal uren komen we in Bulgarije aan. Over hele slechte wegen zoeken we de camping in Dragoman die we op het oog hebben. We kamperen als enige gasten op de *'Blue Gate farm'* bij een Canadees-Bulgaars echtpaar. Heel basic met een buitendouche, composttoilet en kampvuurtje. Het is gezellig kletsen met hen. Het weer is intussen ook hier omgeslagen (koud en regen) en na drie dagen rijden we door naar Griekenland, waar de temperaturen aangenamer zijn. Onze route gaat door de Bulgaarse wijnstreek, maar omdat het zwaar blijft regenen rijden we door.

Griekenland: Alexandroupoli, Kalambaka, 09 oktober – 13 oktober, 2021

Door het zeer beroerde weer in de gehele Balkan zijn we de buienradar maar eens gaan raadplegen. Het enige redelijk droge deel van Griekenland is het uiterste oosten, bij Alexandroupoli. Dus daar gaan we heen. Eerst moeten we een digitaal formulier invullen om een Griekse QR-code te verkrijgen die we moeten tonen aan de grens om Griekenland in te mogen. Vreemd, want de EU heeft toch een gezamenlijk beleid afgesproken waardoor je met één QR-code vrij kunt reizen? Blijkbaar hanteert elk land toch zijn eigen systeem en dus buigen we ons over het zeer slecht functionerende formulier. De in te vullen rubrieken schieten voortdurend door elkaar heen en de kopjes suggereren daardoor andere info dan wat we moeten invullen. Zo komen we er uiteindelijk achter dat onder 'woonplaats' onze naam moet staan en onder 'adres' onze geboortedatum. Dit gepuzzel kost ons bijna een uur! Bij de grens Bulgarije – Griekenland geven we bij het eerste kleine luikje onze paspoorten af aan de douanebeambte. Daarna zegt hij: "Next window" en we rijden 1 meter verder. Dezelfde douanebeambte duikt op achter het tweede kleine luikje en vraagt naar de Griekse QR-code. Trots

laten we onze oplossing van de puzzel zien en na een vluchtige blik erop zegt hij: "Okay" en mogen we doorrijden. Geen scan, geen controle, niets van dat alles en lacherig rijden we Griekenland in.

Meteora

In Alexandroupoli verblijven we 2 dagen aan de kust en het is overdag droog met een redelijke temperatuur van 17 graden. Dwars door de hevige regenbuien rijden we in één keer naar Meteora bij Kalambaka, het gebied met de kloosters op rotsen. Het is zeer fotogeniek en een echte publiekstrekker. Een relatief klein rotsgebied is bebouwd met 6 kloosters. De toegang tot de kloosters was bewust zeer lastig en het transport van mensen en materiaal ging via touwladders en treklijften. Tegenwoordig zijn de touwladders vervangen door loopbruggen en dergelijke. Nu in oktober is het lekker rustig en dat merken we ook op de camping.

Delphi, 15 oktober 2021

Vervolgens rijden we naar Delphi, het spirituele centrum van de antieke wereld. Van heinde en ver kwam men naar Delphi om te offeren en om een orakel te verkrijgen. Zeer boeiend om dat allemaal te lezen en te zien in het naastgelegen museum, waar de QR-code van de EU overigens wél wordt gecontroleerd. De opgravingsplaats zelf geeft ook een goede indruk met het theater en de tempel van Apollo. Het geheel ligt spectaculair tussen de rotsen en je hebt steeds een fantastisch uitzicht.

Olympia, 16 oktober 2021

We willen nog meer 'oude stenen' zien en rijden door naar de Peloponnesos om daar de bakermat van de Olympische Spelen te bezoeken. Ook dit museum is fraai met indrukwekkende beelden van marmer en brons. Op de opgravingsplaats is er weinig gereconstrueerd. Zo liggen de zuilen van de tempel van Zeus als dominosteentjes naast de tempel, ooit veroorzaakt door een zware aardbeving. We vinden

het jammer dat er niet een paar zuilen weer overeind zijn gezet, want dat geeft toch een veel betere impressie van de grootsheid en kundigheid van de bouwers van toen. De toegang naar het stadion maakt evenwel indruk op ons. Het is niet moeilijk je voor te stellen hoe 2500 jaar geleden hier de sporters bijeen kwamen om tegen elkaar te strijden. We zien in het stadion dat de voorbereidingen worden getroffen voor het ontsteken van de Olympische vlam voor de Winterspelen in Beijing. Vanwege Corona is dat de volgende dag zonder publiek. We zijn dus net op tijd, anders stonden we voor een dichte deur.

Peloponnesos 17 oktober – 29 oktober 2021

Na ons bezoek aan Olympia trekken we verder zuidwaarts, richting de drie schiereilanden van de Peloponnesos. Eerst doen we Pylos aan, een leuk havenplaatsje op de linker vinger aan een prachtige baai. Tussen de olijfbomen boven de baai overnachten we en tijdens ons ontbijt worden we steeds toeterend gegroet door de vuilniswagens die blijkbaar over dit zandpad hun sluiproute hebben. De koffie drinken we op het gezellig levendige plein in Pylos en zien daar de Griekse bewoners de dagelijkse boodschappen doen. Weinig toeristen en dus valt ons een Toyota HZJ78 op met een cabine en Portugees kenteken. We lopen

geïnteresseerd rond de auto terwijl de eigenaren aan komen lopen. Het blijken Nederlanders te zijn en we raken aan de praat. Terwijl ons gesprekje vordert, bekruipt ons het gevoel dat we eerder van deze wereldreizigers hebben gehoord. En ja hoor, we blijken dezelfde vrienden te hebben. We hebben zelfs wat reisverslagen richting Mongolië van ze gelezen. Wat een toeval om ze hier tegen te komen! Wellicht gaan we ze ergens in de winter ontmoeten in Spanje of Portugal.

Middelvinger

Via Kalamata rijden we de middelvinger, oeps sorry, de middelste vinger op. Dat schiereiland heet Mani en is bekend om zijn bouwstijl van hoge torens bij de

huizen. Dit dateert uit de tijd dat vendetta een rol speelde tussen de families en men zich dus moest kunnen beschermen. Het landschap is bergachtig en ruig, de kust is spectaculair. Na wat zoeken vinden we een perfecte bivakplek bovenop een klif. Op 15 minuten lopen is een kleine kerk tegen de steile klif gebouwd. We doen er twee dagen over om te besluiten om dat kerkje toch maar te gaan bekijken, zo relaxt zijn we hier. Wat ons over de streep trekt zijn de Franse en Duitse toeristen die speciaal naar 'onze' klif komen om het kerkje te bezoeken. Op onze aanwijzingen vinden ze het voetpad en we vertellen met graagte hoe mooi en bijzonder het is, gebruik makend van de info die we van de eerdere bezoekers krijgen. Op onze laatste dag doen we dus de wandelschoenen aan en wandelen over het geitenpaadje. Het is inderdaad net zo mooi en bijzonder als we zelf hebben verteld.....

In Gerolimenas, het zuiden van Mani, hebben we twee heerlijke stranddagen. De zon schijnt, er is weinig wind, het is zo'n 23 graden en de temperatuur van het zeewater is zo laat in oktober nog aangenaam, dus zwemmen we regelmatig in het heldere water. Ah., het lijkt wel vakantie!

Mystras, Tolo en Poros

Met wat tussenstops reizen we door naar Sparta om daar Mystras te bezoeken. Dit is een vroeg-

middeleeuwse stad uit de Byzantijnse periode. Tegen een steile berg is destijds de belangrijkste handelsplaats van Griekenland gebouwd. Tegenwoordig zijn de vele straatjes, poorten en huizen nog goed herkenbaar. Niet zo oud als Delphi en Olympia, maar desondanks de moeite waard.

Vervolgens gaan we verder noordwaarts en komen vlakbij Nafplion in Tolo terecht. Daar gaan we even op een camping staan om de was te doen en dergelijke. De camping is nog net open en we staan er helemaal alleen. Tolo is een kleine sfeervolle badplaats en alle accommodaties zijn inmiddels gesloten, want het toeristenseizoen is duidelijk voorbij. Voor de zoveelste keer eten we in een restaurant heerlijke verse vis met uitzicht op de zee. Na twee dagen vertrekken we naar het eiland Poros en dat leeft nog behoorlijk. We nemen onze vouwfietsjes en steken voor 1 euri

pp over met de veerpont. De langgerekte kade ligt vol met zeilboten en charterboten. Tegenover de zeilboten liggen de restaurants, terrassen en barretjes in een lange rij aaneengesloten. Het karakteristieke 'zeilvolk' hangt op de terrassen: bermuda broek, poloshirt, blote voeten, stoppelbaard van vijf dagen, zonnebril onder de baseballpet. Vooral groepen mannen lijken te boeken op de charterzeilboten. Jeroen moet toegeven dat een week zeezeilen hem ook aanspreekt; je weet wel, ruwe bolster blanke pit en zo.

Athene, 30 oktober – 05 november 2021

We hebben afgesproken met Jeroens zus en zwager in Athene om samen een paar dagen door te brengen. Eerst gaan we nog even ten noorden van Athene bij Sesi Beach aan de kust staan. De piste er

naar toe is goed berijdbaar en we staan weer helemaal alleen. Vervolgens boeken we voor het gemak een paar dagen een kamer in een buitenwijk van Athene. Het is in het huis van de moeder van de verhuurder en we mogen gebruikmaken van haar keuken. In rap Grieks legt ze uit waar alles staat, terwijl een grote pan vol met kippenpoten op het fornuis staat te pruttelen. De dagen met Annemieke en Maki in Athene zijn heel fijn, we krijgen een tour door het centrum en de wijk

Peristeri waar hun flat staat, er wordt voor ons gekookt, we gaan een dagje naar het strand en we gaan uiteraard naar de Acropolis. We zijn onder de indruk van het Parthenon dat enorme afmetingen heeft. Er wordt nog steeds gerestaureerd en de steigers en hijskranen staan gereed.

Pindosgebergte, 06 november – 11 november 2021

Op 12 november gaan we met de ferry vanuit Igoumenitsa naar Brindisi in Italië, dat is in de hak van de laars (Apulië). Om daar te komen rijden we van Athene in etappes door de bergen naar Ioannina. We hebben bivaks op de prachtigste plekken. Het Pindosgebergte vinden we spectaculair en afwisselend. De bergen gaan tot 2500 m hoogte en de bossen zijn in herfstkleuren getooid. In bergdorpjes drinken we koffie op terrasjes waar ook de Grieken zelf graag zitten. Het contrast met de kustgebieden is groot en dus zeggen we regelmatig tegen elkaar dat Griekenland eigenlijk alles heeft. Veel hebben we gezien, nog veel meer hebben we niet gezien. Dus gaan we zeker nog eens naar Griekenland!

Italië: Apulië en Calabrië, 12 november – 18 november 2021

Op 12 november gaat om 04.00 uur onze wekker af. We pakken snel onze spulletjes bij elkaar en verlaten in het donker de AirBNB in Igoumenitsa. De staking van de Grieken is voorbij en dus gaat de ferry met ons erop naar Brindisi in Zuid-Italië. We betaalden € 95,- voor een enkele reis, 1 auto en 2 personen. Zeer goedkoop voor een oversteek van 9 uur. Bij de haven wordt tegen Ina gezegd dat ze haar paspoort moet pakken en naar de terminal moet gaan, want zij moet blijkbaar als 'losse passagier' mee. Jeroen moet met de Dinky Toy alleen de ferry op. Ina stapt dus uit en Jeroen rijdt door naar het poortje waar naar ons ticket en paspoort wordt gevraagd en Jeroen geeft het de nors kijkende beambte. "This is no ticket! Where is your ticket!", zegt de man. Jeroen is wat in verwarring en zegt dat dit het ticket is wat we van het boekingskantoor hebben gekregen. Op hoge toon zegt de man: "I work here 9 years and I never saw a ticket like that! Where is your wife!" Tja, die moest uitstappen met haar paspoort. Nu ontploft de man en schreeuwt: "Find your wife, get your ticket and go out the line know!" Jeroen draait beduusd de auto en rijdt terug naar de terminal. Daar treffen we elkaar weer en regelen aan de balie de tickets, want we bleken alleen een reservering te hebben. We hebben al heel vaak met ferry's gereisd en in elke haven gaat het anders. We proberen er maar rustig onder te blijven, want het lost zich uiteindelijk altijd op. Nu gaat alles soepel en Jeroen laat zich nog maar eens afbekken door de beambte die ook nog in de auto wil kijken.

De boot blijkt niet schoongemaakt, waarschijnlijk vanwege de staking, en al gauw is het spoelwater op in de toiletten. Het wordt meteen een beestenbende, want de toiletten liggen vol met ontlasting. Halverwege de overtocht worden zelfs de toiletten afgesloten.

Lecce

Apulië heeft een vlak, saai landschap en dat is na het bergachtige Griekenland wel even wennen. De

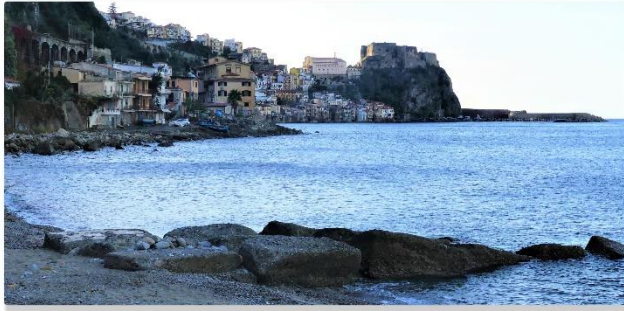
streek moet het hebben van de oude steden en de havenplaatsjes. Eerst gaan we de oude hoofdstad Lecce bekijken dat in de hak van de laars ligt. Op onze vouwfietsjes slalommen we tussen de voetgangers door over marmeren tegels. Paleizen en kerken wisselen elkaar in hoog tempo af, allemaal in die prachtige goudgele tint van oud zandsteen. We vinden het zo mooi dat we de volgende dag weer gaan. 's Avonds gaan Italianen met het gezin en/of vrienden paraderen over een promenade, pleinen of wat dan ook. Dat doen ze in heel Italië en dus ook in Lecce. Opvallend is het hoe chic de Italianen zich kleden, een enorm verschil met de Grieken. Dat zie je ook terug in de kledingwinkels en Ina koopt prompt een nieuwe broek met modieuze wijde pijpen

waar hoge hakken onder moeten.

Calabrië

De provincie Calabrië is de 'voorvoet' van de laars en is wél bergachtig. Vooral de westkust is spectaculair met steile kliffen waar kleine dorpjes tegenaan liggen. In het binnenland zijn ook veel dorpjes. Het is opvallend groen als je bedenkt dat het hier zomers snikheet is. In twee dagen doorkruisen we het Nationaal Park Sila en zijn daarna bijna duizelig van de ontelbare haarspeldbochten. We hebben overnachtingen in Rossano, Tiriolo en Scilla. Op de bivakplek in Tiriolo ontmoeten we Ginny en Terry, een Engels echtpaar dat in Spanje huisjes verhuurt, in de buurt van Granada. We drinken samen koffie met gebak, wisselen onze gegevens uit en wellicht gaan we bij ze langs ergens in het voorjaar. In Scilla staan we op een klif. Rechts hebben we uitzicht op het prachtig gelegen dorpje aan de baai, links kijken we naar Sicilië en recht vooruit zien we de vulkaan de Stromboli met een rookpluimpje.

Morgen steken we over naar Sicilië en we houden daarbij de buienradar scherp in het oog. Het weer is ons wat tegengevallen, terwijl het hier redelijk normaal is in november. Door het nog warme zeewater en de koude lucht die erover heen blaast, ontstaan er namelijk veel regenbuien. Goed voor de natuur, minder leuk voor ons.

Sicilië, 19 november – 28 november 2021

We gaan de oversteek naar Messina op Sicilië maken en dus zoeken we de haven in het plaatsje Villa San Giovanni. Dat zou niet moeilijk moeten zijn, maar nergens vinden we bordjes die ons de weg

kunnen wijzen. Via de TomTom komen we slechts op een kade terecht voor vrachtschepen, dus gaan we maar eens vragen. Drie verschillende behulpvaardige Italianen sturen ons drie verschillende kanten op. Eén suggereert zelfs een oversteek per trein. Huh?

Uiteindelijk vertelt een Carabiniere dat we via de snelweg moeten rijden om bij de ferry te komen en nu is het simpel te vinden. De oversteek gaat in het zonnetje, maar Sicilië ziet er bewolkt uit.

Op Sicilië

We raadplegen regelmatig de buienradar en het ziet er niet best uit: de komende week veel regenbuien. Het beste lijkt nog de oostzijde en dus zetten we koers naar de stad Siracusa. Onderweg

zien we heel even de Etna (3300 m!) tijdens een korte opklaring. Majestueus torent de vulkaan hoog boven het landschap uit, volledig bedekt onder de sneeuw. Wauw!

Iets buiten de stad *Siracusa* vinden we een overnachtingsplaats op een 'bewaakt' zompig grasveldje. Duidelijk is te zien dat er campers diep hebben vastgestaan in de modder. Het lukt ons een redelijk droog stukje te vinden. Siracusa is een Griekse stad uit de 7^e eeuw v.C. en Archimedes (Eureka!) komt er vandaan, het wiskundig genie die onder andere de uitputtingsmethode introduceerde voor het berekenen van de oppervlakte onder de boog van een parabool door sommatie van een oneindige reeks. Maar dat weten we natuurlijk allemaal....

De stad ademt elke m² historie. Prachtige straatjes, gebouwen en pleinen die we op onze vouwfietsjes verkennen. Tot onze grote verbazing wordt er nog volop gezwommen in de zee, terwijl het al ver in november is.

We blijven op de vlucht voor het slechte weer op Sicilië en besluiten om de onvermijdelijke regen te ondergaan op een camping aan de zuidkust. Het wordt *Sampieri*, omdat dit er nog het minst beroerd uit ziet. Inderdaad kunnen we een middagje op het strand doorbrengen, maar daarna komen de buien en het onweer dagenlang.

Na een paar dagen rijden we naar een kloof in de bergen met mooie waterpoelen. Het draagt de klinkende naam *Cavagrande del Cassibile*. We rijden de bergen in via een smalle en bochtige weg. Er is veel verkeer met Italianen die hard de bochten om komen scheuren. Op een gegeven moment passeren wij een auto die in een bocht rechts staat geparkeerd. Tegelijkertijd komt er een tegenligger aan en de ruimte is wat krap maar voldoende. Plots horen we een harde tik en we denken dat het een steentje of zo is geweest. Maar dan komt de auto die geparkeerd stond ons achterop rijden, toeterend en met groot licht knipperend. We stoppen en de jonge man springt uit zijn auto en vraagt in gebroken Engels: "You hear noise?" Ja, dat hadden we en hij neemt ons mee naar

de zijkant van onze Toy en wijst op een zwarte streep. "You hit mirror!" en laat zijn buitenspiegel zien: inderdaad kapot. Hij wil snel onderhands de zaak regelen, want hij moet met zijn vrouw naar het ziekenhuis, ze moet bevallen! Met haar handen op haar dikke buik kijkt de vrouw met grote bange ogen ons aan. Tja, dit lijkt wel serieus. De man wil € 200 om de spiegel te vervangen en dat vinden we veel te veel geld. Bovendien vermoeden we dat de man tegen ons is aangereden toen hij in de bocht stond geparkeerd en weg wilde rijden. Dus zegt Jeroen moet een stalen gezicht: "No, too much. We

will fill in the form of the insurance company.” De man raakt in paniek: “No time! Wife hospital! € 100?”. We kijken elkaar aan en we zijn het snel eens, vooruit dan maar. Jeroen haalt 2 briefjes van vijftig tevoorschijn en de jonge man ziet dat er nog meer geld in de portemonnee zit. Meteen zegt hij: “ € 150?”. Nu zijn we er klaar mee en met een duidelijk “No!” lopen we naar onze Dinky Toy die zich van geen kwaad bewust is.

We vervolgen onze rit en na een zeer hobbelige piste worden we tegengehouden door een soort boswachter die ons vriendelijk doch gedecideerd maant om de auto buiten de grenzen van het natuurpark te parkeren. We volgen zijn instructies maar op, want je gaat niet zomaar in discussie met een Siciliaan! Er zijn wandelroutes uitgezet en dus doen we de wandelschoenen aan en gaan op pad. Van de boswachter krijgen we zelfs nog een kaart mee. Het rotsige paadje gaat langs de kloofwand en we hebben een mooi zicht op de lagergelegen rivier en de kloof. Er zijn een paar plekken waar je bij de waterpoelen kunt komen en we kunnen ons voorstellen dat het hier in de zomer heerlijk zwemmen is.

Vervolgens rijden we door richting de oude stad Ragusa. Het binnenland is een mix van heuvels en meer bergachtig gebied. Op de toppen van de heuvels zijn de dorpjes gebouwd. In dit jaargetijde is het zeer groen. De binnenwegen zijn kronkelig en gaan op en af waardoor we niet harder dan 40 km per uur gemiddeld gaan. Lekker tempootje, hoor.

We rijden naar een overnachtingsplek in Ragusa volgens de app Park4night. Het blijkt een kale parkeerplaats te zijn in een wat louche omgeving. Het voelt niet goed en dus keuren we het af en gaan op zoek naar een alternatief. Buiten de stad schieten we een landweggetje in, doorkruisen een waterloop en prutsen de Dinky Toy in een uitsparing. Het kan nèt en we staan prima beschut.

De volgende dag bezoeken we de stad.

De oude stad *Ragusa* ligt op een rotspunt en is heerlijk om doorheen te dwalen. Talloze kerken, paleizen en pleinen wisselen elkaar af. Het zonnetje schijnt eindelijk en op het plein van de Duomo (de Dom) genieten we van een cappuccino. Ahhh!

Tegen de avond bereiken we Farmhouse Mondorleta (= amandelen), in de buurt van Enna, om daar voor een paar dagen onder te duiken in verband met het al weer komende noodweer. We worden gastvrij onthaald, staan helemaal alleen en mogen gebruik maken van de tuinkamer mè houtkachel. Terwijl het onweer tekeer gaat als een dolle, zitten wij knus bij de kachel en kijken een film op de laptop. De volgende dag eten we bij hen een compleet Siciliaans diner van 4 gangen:

1. drie soorten kaas, vleeswaren/worst en gegrilde rode lof.
2. antipasta: verse ravioli al dente in tomatensaus.
3. gebakken kippenpoten, worstjes en mandarijnsalade.
4. kruimeltaart met ricotta en een vleugje kokos.

Daarna koffie. Inclusief de wijn betalen we € 20,- p.p. Een culinair hoogstaande maaltijd. Dit adres is zeker een aanrader.

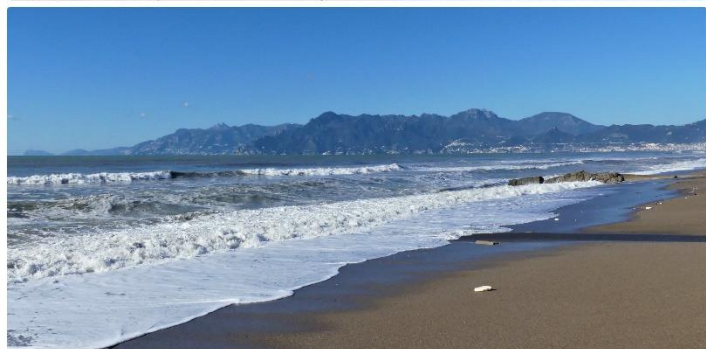

Het weer blijft slecht en de vooruitzichten zijn helaas ook niet goed. We besluiten daarom door het binnenland te reizen om zo nog wat van Sicilië te kunnen zien. Het lijkt Jeroen leuk om naar Corleone te gaan, maar het blijkt dat de filmopnames van the Godfather daar helemaal niet zijn gemaakt. We laten het plan dus schieten en komen bij de noordkust uit, bij Torenova. Daar staan we op een parkeerplaats direct aan zee met behoorlijk wat privacy. Gezien de grootte van de parkeerplaats kunnen we ons voorstellen dat het hier zomers erg druk is. Nu is het zandstrand verlaten en komen de hoge golven donderend aanrollen, aangejaagd door de harde wind. Als de bewolking even breekt, schieten we meteen de mooiste plaatjes. Het eiland

vinden we schitterend, maar het is erg jammer dat het weer zo tegen zit. Onze laatste avond op Sicilië verblijven we aan de oostkust, bij Sant'Alessio Siculo, onder Messina. De kustlijn is steil en spectaculair. We hebben nog een leuk contact met een echtpaar uit Pieterburen dat een hotel-restaurant drijft en elk jaar in de winterperiode enkele maanden erop uittrekt met de camper. We wisselen gegevens en tips uit. Van hen krijgen we de tip van een camping in Pompeï.

Tropea en de kust van Amalfi, 29 november – 30 november 2021

Het is 29 november. We verlaten Sicilië en vanaf nu rijden we weer noordwaarts en dus richting huis. Eerder hadden we de tip gekregen om naar Tropea te gaan, want dat stadje zou heel fraai op de rotsen liggen. Het is inderdaad mooi gelegen, maar het beste zicht erop is vanuit de zee. Het slechte weer komt er alweer aan en in de regen rijden we over de snelweg naar Salerno om daarna de kust van Amalfi te gaan bekijken. De snelweg gaat deels door het binnenland over de bergen en de regen gaat over in sneeuw. Hè? Sneeuw in Zuid-Italië? Al gauw is er nog maar één rijbaan berijdbaar en even daarna staan we in de file. Langzaam lost de file weer op en zien we de schuifwagens aan het werk.

Gelukkig dalen we en de sneeuw wordt minder. In het donker komen we aan op een mistroostige camping bij Salerno. Moe van de lange inspannende reis vallen we als een blok in slaap.

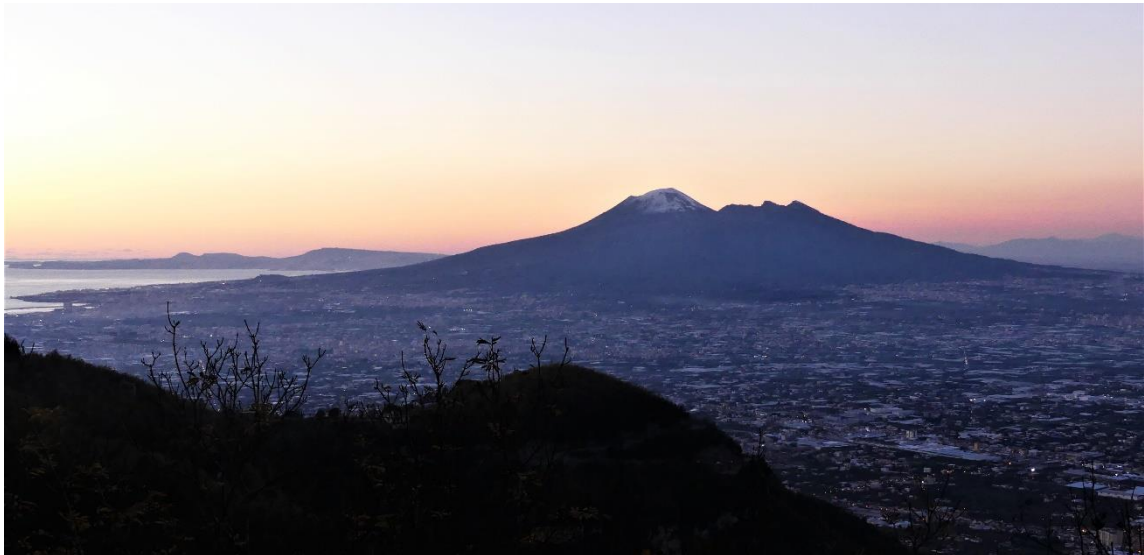
De volgende ochtend is de lucht wolkenloos en stralend blauw. Wat een contrast met gisteren! Op het strand kijken we naar de rotsige kust van Amalfi. Een perfecte dag om die kust nader te verkennen. De

weg na Salerno wordt meteen smal en bochtig. In de diepte ligt de diepblauwe zee en we vinden het prachtig. Er is weinig ruimte om even de Toy te parkeren voor een foto en dus doen we net als de Italianen: gewoon in een bocht stoppen en de alarmlichten aan. Niemand lijkt zich daaraan te storen en dat komt ons nu goed uit. Af en toe komen we door een dorpje, soms hoog op de rotsen en soms met een haventje aan zee. Na eindeloos kronkelen, klimmen en dalen, komen we aan in het toeristische Amalfi. De parkeerplaatsen zijn vol, veel touringcars voor de dagtrips, de terrasjes zijn goed bezet en Carabinieri die het verkeer regelen. We wandelen wat rond

en strijken neer op een terras in de zon om een pizza te eten. Hmmm

Pompeï ligt dichtbij, één van de archeologische doelen van onze reis en dus gaan we daarheen. Tegen zonsondergang rijden we boven op de bergen bij Pompeï en zien de Vesuvius liggen. Het plaatje is schilderachtig!

Pompeï, 30 november 2021

Onze camping ligt direct tegenover de opgravingen en we kijken tegen de buitenmuren aan. Voor de zekerheid hadden we via internet al tickets geregeld, omdat we geen idee hadden hoe druk het zou zijn in deze tijd van het jaar. Niet dus.

De gidsen staan werkloos in groepjes bij elkaar en op ons gemakje lopen we, na controle van onze QR-code, het oude Pompeï in. Het verhaal is alom bekend: de stad is bedolven met as, modder en lava door de uitbarsting van de Vesuvius in het jaar 79, maar het maakt evenwel een grote indruk op ons. Het hele stratenplan van de stad is intact, met aan weerszijden van de straten de huizen, villa's, eettentjes, badhuizen, bakkerijen, theaters en dergelijke. Verbluffend vinden we de grote stapstenen op de straten. Deze waren bedoeld om met droge voeten over te kunnen steken, want langs de stoepranden stroomde water. Ook boeiend om te zien is hoe de wielen van de karren door de

eeuwen heen sporen hebben uitgesleten in de bestrating van platte lavasteen. Vanaf het Forum zien we weer de Vesuvius liggen, inderdaad niet zo heel ver weg.

Momenteel zijn er nog vele restauratiewerkzaamheden aan de gang. Er worden steeds nieuwe vondsten gedaan en we zien op een plattegrond dat zeker 30% nog af te graven is. De laatste vondst die in het nieuws kwam is een eethuisje. In de toonbank zijn de potten gemetseld waarin het eten werd bereid. Ook de muurschilderingen zijn deels bewaard gebleven.

Het is toegestaan om in de meeste opgegraven huizen naar binnen te gaan. Vooral de villa's zijn luxueus met verwarmde baden, aangelegde binnentuinen omringd door een zuilengalerij en mooie

mozaïekvloeren. De wanden waren zeer kleurrijk beschilderd met gele en rode oker. Bij de opgravingen zijn ook stoffelijke overschotten van bewoners gevonden. Van een aantal zijn gipsafgietsels gemaakt, zoals de figuur in zittende houding met de handen voor het gezicht. Een aangrijpend beeld.

In de stad waren twee grote theaters en ook deze zijn in goede staat achtergebleven. De arena is uit een iets latere periode. Na een aantal uren dwalen zijn we moe en voldaan. Bovendien is het weer gaan regenen en dus houden we het voor gezien. Pompeï is zeer de moeite waard, omdat het meer is dan een overgebleven muurtje hier en een zuiltje daar. Je wordt ondergedompeld in een wereld van 20 eeuwen geleden, waarbij veel

elementen daarvan in ons huidige leven nog herkenbaar zijn. Bijvoorbeeld: stoepen en stoepranden, riolering, winkels met daarboven woonruimte, marktplainen, enz.

Rome, 2 december – 5 december 2021

De volgende morgen wandelt Jeroen naar een dichtbij gelegen supermarkt en haalt daar vers brood. Op ons gemak ontbijten we en wachten tot de daktent goed droog is. Deze gaan we namelijk voor een langere periode niet gebruiken, omdat we hebben besloten een kamer te boeken in Rome. Het prijsverschil tussen een camping en een eenvoudige kamer blijkt gering. Na 2 uur rijden komen we aan in de flat van een alleenstaande moeder met haar zeer aanwezige 5-jarig zoontje. Hij beschouwt onze kamer als zijn speelterrein en speelt wild met zijn plastic speelgoed. Luisteren naar zijn moeder doet ie niet. Na een tijdje zijn we het kabaal en de aandachtstrekkerij zat en sommeren hem op de gang te gaan spelen, maar hij verzet zich hevig en komt steeds weer met een grote grijns onze kamer in. Negeren is dus het devies en dat werkt uiteindelijk. Pffff...

We krijgen volgens afspraak de volgende ochtend een ontbijt om 9 uur: cappuccino met zoete broodjes. Het is 5 minuten rijden met de Toy naar de metro en na 40 minuten ondergronds stappen we uit bij Vaticaanstad. Online hadden we al tickets gekocht voor de Sixtijnse kapel, want in Rome staan overal wel lange wachtrijen. Ook hier wordt onze QR-code gecontroleerd en we gaan op in de stroom mensen. Anderhalve meter afstand houden is onhaalbaar. Wel draagt iedereen het verplichte mondkapje. In de mensenmassa raken we elkaar kwijt en Jeroen wacht ruim 30 minuten op Ina in de Sixtijnse kapel. Ina is verdwaald in de rijk gedecoreerde gangen van het Vaticaan, maar ziet uiteindelijk toch het licht. Ruim een uur zitten we samen op de banken langs de

muren van de kapel te genieten van de schitterende fresco's van Michelangelo. Heel verrassend vinden we hoe fris de kleuren nog zijn. Af en toe worden we gestoord door de bewaking die oorverdovend door een microfoon roept: "Silenzio! Silence please! This is a holy place!". Veel helpt dat niet.

De rest van de dag besteden we aan het dwalen door Rome en komen uiteindelijk uit bij wat wij noemen de Via P.C. Testa (de Italiaanse versie van de P.C. Hooftstraat). Alle grote modemerken zitten hier naast elkaar, met indrukwekkende beveiligers bij de ingang, chique dames achter de toonbank en drie jurkjes aan de kledingrekken. De entourage is overigens ook goed voor elkaar met het Piazza di Spagna en de 'Spaanse Trappen'.

Dag twee in Rome brengt ons naar het Colosseum en het Forum. Het online betalen van de tickets lukt om één of andere reden niet en daarom sluiten we aan bij een groep met gids waar we contant kunnen betalen. We krijgen een oortje in en daar gaat de gids los: "Here(uh) you can(uh) see(uh) the great(uh) wall(uh) of the Colosseum(uh)." Jeroen vindt de Engelse uitspraak zo irritant dat hij al snel het oortje laat voor wat het is. Zowel het Colosseum als het Forum zijn indrukwekkend en deze highlights moet je gezien hebben, vinden we. 's Avonds vieren we uitgebreid de 60-ste verjaardag van Ina met een copieuze Romaanse maaltijd in Restaurant Da Lù in de wijk Trastevere. Heerlijk en prijzig.....

Op dag drie hebben we geen specifiek doel en wandelen door de drukke straten. Het is zondag, de winkels zijn open en alle Italianen lijken deze dag te hebben uitgekozen om gezellig te gaan shoppen. De Carabinieri handhaaft op stevige toon de mondkapjesplicht op straat. Min of meer toevallig komen we bij de Trevi-fontein uit waar mensen muntjes over de schouder gooien en een wens doen. Het is gezellig druk en in een wat rustiger winkelstraatje kan Ina de verleiding niet weerstaan om een sterk afgeprijsde jas en rokje te kopen. We blijven Hollanders, niet waar?

Terug in de flat spreken we de tijd af met de kamerverhuurster voor ons ontbijt, want we willen vroeg op weg. We hebben namelijk het voornemen om in één keer naar Baron te rijden, een reis van zo'n 15 uur.

Frankrijk, Baron: 6 december – 12 december 2021

De reis verloopt vlot en zonder problemen. We hebben zonnig weer onderweg en de route langs de Italiaanse kust is fraai. Ook fijn dat we de bruggen bij Genua veilig over komen..... Met een voldaan gevoel rollen we 's avonds ons bed in, want we hebben in 2 ½ maand ongelooflijk veel gezien en gedaan. Het reizen met de Dinky Toy bevalt prima. We verheugen ons nu al op onze aankomende reis in het voorjaar naar Spanje en Portugal.

